

de Moeial

Maart 2010

Studententijdschrift
van de Vrije
Universiteit Brussel

Afgiftekantoor
1050 Brussel 5

Studenten, Seks & Vampire 'n' Roll

maart 2010: inhoud

"Pagina 12 ..."

"Pagina 15 ..."

"Pagina 17 ..."

3. **Edito!**
Linken in Brussel
Hoofredacteur
4. **Politiek Correct**
Waar vind ik een tegengewicht?
Ruben Claesen
6. **Identiteit, interculturaliteit & jongeren in Brussel**
Recensie
VAG
8. **Het probleem van de Geschiedenis**
Een scheldschrift
Kenneth Pontzele
9. **Een winters feit ... II**
Fictie
Ruben Claesen
10. **Gesprekken met Santero's en Babalawo's ...**
... in Madrid!
Jeroen Derkinderen
12. **VVS, Vernieuwde Vlaamse Studentenkoepel!**
Een interview met Tom Demeyer
Nathaniël Bovin
14. **VVS aan de VUB**
Een interview met Kasper Ossenblok
Nathaniël Bovin
15. **iSex**
Slow sex in tijden van fast food
Stéphanie Romans
16. **JPNDRDS: PST NTHNG: FCK VWLS**
Muziek
Piet Van de Velde
17. **Vampire Weekend: "Nog steeds opperhoofdloos"**
Muziek
Piet van de Velde
18. **Veilig experimenteren met drugs, I**
Hobby
Olivier Dieleman
19. **Colofon - Stanford Chaparral**
20. **Achterflap**

EDITO!

Linken in Brussel

DOOR PIET VAN DE VELDE - HOOFDREDACTEUR

Bij De Moeial hebben we de sadistische gewoonte om af en toe de Akademos open te slaan, u weet wel, dat andere blad van de VUB dat in kleur uitgegeven wordt door het rectoraat. De Akademos van de februari opende met vrolijke cover. Een hoop blije gezichten op het Flagey-plein. Wat bleek, verder in het boekje was er iemand die orakelde dat de link tussen de VUB en het centrum veel beter was geworden. Dit stond in contrast met een vervlogen tijd, toen de geïnterviewde nog zelf een VUB-student was. Nu zou ik graag eens de optelsom maken van het aantal VUB-studenten die regelmatig in het centrum verblijven. Of laten we het nog eenvoudiger maken en zoeken naar de categorie "studenten die weten hoe ze te voet tot aan Flagey geraken" –wat nog altijd Elsene is en een serieus eindje wandelen van het centrum. Uit onderzoek dat aan de VUB gevoerd is over cultuurparticipatie van haar studenten, bleek dat het maar ging om een beperkte groep. De link is er met andere woorden nauwelijks. Het adagium, "de link met het centrum", heeft meer weg van een handig excuus. Het wordt namelijk gebruikt om de eigen fondsen voor de culturele diensten van de VUB te reduceren. De motivatie hierachter is: "Als ze een optreden willen meepikken kunnen ze naar de AB, Botanique of de Vaartkapoen ... Als ze een theatervoorstelling willen zien kunnen ze toch naar het KVS, Bottelarij ... Als ze naar de film willen gaan, dan is er daar toch ook een uitgebreid aanbod?" Dat zijn nu eenmaal de tonen van het sofistisch schaamlapje dat telkens gehanteerd wordt bij kritische vragen over het cultuurbeleid. Al te vaak wordt vergeten dat een breed aanbod aan culturele evenementen een campus aantrekkelijk maakt voor nieuwe studenten. Reken daar nog eens bij dat je dankzij meer cultuur op de campus, zo ook instaat voor studenten met een breder ontwikkeling.

Maar gelukkig zien we in diezelfde Akademos nog andere linken met Brussel. Zo is er de link met de sympathieke politicus uit Jette, Sven Gatz. Oudere studenten zullen zich hem nog wel herinneren als de man die graag een stuk natuur zag verdwijnen in ruil voor een voetbalveld voor zijn eigen voetbalclub. Een echte sportieveling, want het is een club waarvoor hij wel eens een kopstoot durft te verkopen op het veld. Nu, met veel moeite heeft men getracht om dat initiatief zo goed mogelijk tegen te houden. Het gevolg was dat hij even van de academische voorgrond verdween. Voor de mensen die Sven Gatz niet kennen, geen vrees. Hij heeft immers hier nooit een universitaire opleiding genoten, maar wegens het etiket Vlaams(ch)e politiker in Brussel werd hij destijds met open armen ontvangen door oud-rector Van Camp. Gatz is het soort individu dat graag aanwezig is op een middernachtmis in Brussel. Een mens zou zich afvragen hoe ze de linken daar bij de redactie van Akademos blijven vinden. Misschien is de georkestreerde comebackshow van Gatz eerder nieuws voor een volgende Moeial.

Maar nu we toch over politici bezig zijn, kunnen we het eens even hebben over onze minister van onderwijs: Pascal Smet.

Zoals zijn oud-woordvoester onlangs meedeelde: "Hij is Brussel vergeten". Spijtig genoeg is dat niet het enige. Zo is ook de ontwikkeling van een eigen visie over hoger onderwijs niet aan de dagorde. Op de receptie van VVS, (*en bref* de vertegenwoordigers van de studenten bij de hoge instanties) bevestigde hij in zijn -waarschijnlijk geïmproviseerde- speech dat het hoger onderwijs de volgende jaren nog altijd de woorden 'rationalisatie' en 'optimalisatie' zal moeten slikken zonder dat er daar iets in de plaats voor komt. Lees dus: het beleid van besparingen ten voordele van de universiteiten in de provinciesteden ten westen en ten oosten van ons, zal blijven verder gaan en dit ten nadele van onze eigen instelling. Als overmaat van ramp vinden onze decanen niet eens de richting naar het centrum. Zo ontbrak de VUB-decaan, Van de Craen, op de uitnodiging over de bespreking van de vernieuwde tweejarige masters Wijsbegeerte op de info-dag van VVS in het Vlaams Parlement.

Maar nu een beetje goed nieuws! De studentenraadsverkiezingen zijn weer in aantocht. Zin om een *coup d'état* te plegen op deze studentenraad? Nou stel je dan maar gerust kandidaat. Het is nodig, want over twee jaar zal het budget van de VUB ingekrompen worden, en dan heb je niemand anders om de schuld op te steken als jezelf.

Valé!

"Well, of course that's simple for you, sir. You are a crypto-fascist!"

- Gore Vidal (°1925)

Politieke correctheid

Waar vind ik een tegengewicht ... ?

DOOR RUBEN CLAESEN

“Ainsi certains jours, paraît une flamme à nos yeux; à l’église où j’allais, on l’appelait le bon Dieu.” Gevleugelde woorden uit het onuitputtelijke repertoire van Jacques Brel – dit kwam uit ‘Sur la place’ – waarvan de inhoud de tand des tijds niet heeft doorstaan. Een mens zou voor minder hopen op een wederopstanding van zijn stof en as, waarna hij met een Markiesiaanse sloep de Moderne Wereld zou binnenvaren. Snel zou hij geïnformeerd worden, dat de Vlaming en de Waal nog steeds vechtend over straat rollen, dat zijn Vlakke Land verworden is tot Platte Gewesten en Gemeenschappen., dat we niet meer op voet van oorlog leven met de communist, maar met de moslim.

Evoluties doen de wereld draaien, tijden staan niet stil, ze veranderen. Een interessant gegeven, zeker in een tijd waarin de politieke correctheid de mensen meer dan ooit verdoofd houdt. Een goede definitie van die politieke correctheid zou zijn: een middel dat aangegrepen wordt door de bepalende publieke elite (lees: politici en media) om visies langer in de maatschappij geprojecteerd te zien dan de evolutie oorspronkelijk toelaat. Als het ware een heersende gedachte in een keurslijf stoppen en opleggen aan de massa, opdat de visie de tand des tijds zou doorstaan en opdat de elite zo ook zijn macht kan behouden.

Politieke correctheid gaat over formaliteit en inhoud. Enerzijds is er de formaliteit, het kader waarin de inhoud gebracht wordt. Vandaag is dat er grofweg een van snelle debatten met een gemiddelde antwoordtijd van tien seconden, kort op de bal spelende moderatoren en sensatie. We moeten niet doen alsof de media vroeger niet beïnvloed werd door die drang naar sensatie. De bedoeling van een krant in de jaren '50 was, net zoals vandaag, ook om zoveel mogelijk exemplaren te verkopen. Alleen was toen ieder dagblad nog verbonden met een politieke kleur, terwijl vandaag de Christian Van Thillo's en andere Persgroepen de media in hun macht houden en die macht nog verder zullen uitbreiden. En dan wordt sensatie

natuurlijk een stuk belangrijker. “Dat is evident, hè”

Aan de andere kant is er de inhoud. Als politiek correct medium kan een tv-zender het niet maken om slechts het woord van een enkele partij te spreken. Daarom zijn er enkele gevestigde, politiek correcte stromingen nodig, zoals stoffige liberalen, socialisten en christen-democraten, en nieuwe partijen, die wel zeggen anders te zijn, maar net hetzelfde blijken, uitgezonderd een hier en daar radicalere visie. Aan de extreem linkse en extreem rechtse zijde zijn dan de politiek incorrecte partijen te vinden. De groenen staan nog op de deur te kloppen – ‘groen zijn’ en ‘letten op je ecologische voetafdruk’ is nu eenmaal erg trendy – maar enkel in Vlaanderen staat die kleur nog niet ten volle op de rails, al hebben de Vlaamse groenen dat veeleer aan zichzelf te danken. In de ons omringende landen en Wallonië hebben hun strekkingsgenoten immers wel succes. Zoals een supporter van het financieel noodlijdende Royal Antwerp FC onlangs

terecht opmerkte: “Als gij een huishouden runt, en ge hebt schulden, door wie komt dat dan? Toch door uzelf?” Wel, als een politieke partij geen stemmen haalt terwijl strekkingsgenoten elders veel verder staan, door wie komt dat dan?

Maar goed, om bij het onderwerp te blijven: in die formaliteit circuleren slechts een beperkt aantal weloverwogen visies en ideeën. In een tijd waarin media een ontzettend belangrijke rol spelen – niemand kan immers ontkennen dat vandaag de dag de mate van verspreide informatie groter is dan ooit – is het onvermijdelijk dat de formaliteit en de inhoud niet hand in hand gaan. Visies en ideeën passen binnen de politieke correctheid omdat ze aangepast zijn, of aangepast kunnen worden, aan de formaliteit, die elkaar samen maken tot wat ze zijn.

Een voorbeeld: een talkshow als Phara is een programma dat niet aansluit bij de vandaag heersende normen van snelle

Af en toe wordt er zelfs een politiek incorrect iemand opgevoerd, genre Van Rossem, maar eerder als attractie dan om de inhoud, hoe jammer dat ook is voor hem. Dat wil echter niet zeggen dat Phara volledig haaks staat op die normen: elk onderwerp krijgt grosso modo amper tien minuten toebedeeld, terwijl een programma van dien aard dat à fond helemaal dwarsligt minstens twee uur zou moeten duren. Wat geen pleidooi is voor zulke programma's, ze zouden immers niet of amper aanslaan. Geïnteresseerden gaan dan wel naar academische debatten, waarin de tijd genomen wordt om een visie met deftig opgebouwde argumenten weer te geven en dat in een sfeer die soms bitsig wordt, maar nooit demagogisch. Het is het voorrecht van een (academisch) debat dat het ver weg van die akelige televisiecamera's gehouden kan worden, en bijgevolg niet onderworpen is aan de hierboven beschreven formaliteit.

Daarom is het verwerpelijk dat de organisatoren van Het Grote Islamdebat zich zonder scrupules hebben onderworpen aan de wetten van de politieke correctheid, qua formaliteit en qua inhoud, en dat uit eigen wil. Want de vorm loog er niet om: met een kind van de media als moderator en een massaal afgezakt publiek dat bloed rook leek de setting voor een avondje entertainment alvast geslaagd. En de inhoud? Tot in den

treure opgevoerde figuren als Taouil, Bouzerda, Desmet en Dedecker (die uiteindelijk niet kwam, maar desalniettemin op de affiche stond) als sprekers en enkel Van Rooy en Kanmaz als tegengewicht. Zij zouden in staat geweest kunnen zijn om de schijn hoog te houden, maar door het sensatiegehalte kwam dat er nooit van. Hoe halen de organiserende studenten, de toekomstige intellectuelen, het in hun hoofd om dat essentiële voorrecht, wat een universiteit maakt tot wat het is, zo te grabbel te gooien en hun kritische geest te verkopen? Immers: wat anders had deze avond tot doel dan sensatie en controverse? Nooit werd het debat inhoudelijk, en dat is onvergeeflijk voor een academisch debat.

Politieke correctheid leidt ertoe dat iedere mening, ieder idee, iedere uitspraak, ondergebracht moet kunnen worden in een vakje, in een kleur. Niet voor niets 'politieke' correctheid. Een kritisch denkende student laat zich echter niet in een vakje stoppen, maar moet op basis van zijn eigen ideeën zelf beslissen in welk vakje hij thuishoort. Dit is geen pleidooi om de politieke correctheid te veranderen of zelfs te laten verdwijnen – dat is immers uitgesloten. Maar kritisch denken wordt zeker niet aangewakkerd door zulke Grote Islamdebatten, en dat is wel een zekerheid.

Het was stuitend hoezeer het publiek op dat debat al geïndoctrineerd was door die politieke correctheid, al moet die factor ook niet overdreven worden, gezien de moslimmeerderheid in de zaal. Maar toch, moet niet iedere VUB-student, met welke culturele of religieuze achtergrond dan ook, in staat kunnen zijn om te luisteren naar een toch wel erg belezen iemand als Wim Van Rooy, in plaats van hem meteen de mond te snoeren bij het minste wat hij probeerde uit te leggen? Wat niet wil zeggen dat iedereen het met hem eens moet zijn, maar Van Rooy werd vanaf het begin al weggehoond, louter en alleen omdat hij de auteur is van een boek met als titel 'De malaise van de multiculturaliteit', en het is nu eenmaal politiek incorrect om te zeggen dat de multiculturaliteit niet werkt.

De politieke correctheid veranderen is, zoals hierboven al vermeld, onbegonnen werk. De Vlaamse tv-kijker is echt niet van plan om uren tijd uit te trekken voor actuele problemen, hij wil enkel beknopt de informatie van de dag, wat er allemaal misgaat met zijn belastinggeld, en gelijk heeft hij. Maar het diepere debat, dat losstaat van de mediacarroussel, moet te allen tijde gevrijwaard worden en mag onder geen beding verloren gaan. Dat is immers wat ons allemaal, kritische studenten, moet maken tot wat we willen worden en ons zeker en vast nog verder zal verrijken.

Identiteit, interculturaliteit & jongeren in Brussel

Recensie

DOOR VAG

Als student leerde ik VUB-filosofen Bleri Lleshi en Marc Van den Bossche kennen en via hen nog enkele schrijvers van een merkwaardig boek, dat zij samen zopas publiceerden: *Identiteit en Interculturaliteit - Identiteitsconstructie bij jongeren in Brussel*, VUBPRESS. Ik noemde dit boek "merkwaardig" omdat het mij, die meende toch al wat te hebben nagedacht over multicultuur, terdege uit mijn evenwicht bracht. Het boek heeft uiteraard een inhoud en deelt iets mee, maar in dit geval belichaamt het boek zelf ook de boodschap die het meedeelt. Zo zegt het niet alleen dat je de theorie aan de praktijk moet koppelen, maar de schrijvers doen dit ook daadwerkelijk zelf door hun boek in te delen in drie grote delen: theorie, praktijk, en tussen theorie en praktijk. Het boek pleit voor diversiteit en belichaamt ook zelf die diversiteit: vele verschillende schrijvers benaderen het thema vanuit even zovele verschillende invalshoeken. Er zijn Bleri dus en Marc Van den Bossche, beiden met aandacht voor discoursanalyse en hermeneutiek; Leen De Bolle, filosofe van het verschildenken; maar ook Eric Corijn, VUB-cultuurfilosoof en Brusselkenner, en anderen, sociologen en politicologen, enzovoort. Dit feit verleent het boek zijn rijke diversiteit. En dan zijn er ook de jongeren die aan het woord komen, zowel in de film "Bxl stad zonder eigenaar" als in het boek zelf waarin enkele "Brusselse" jongeren binnen het kader van het project "Ideaal Brussel" (op touw gezet door Bleri) samen praten over hun "Ideaal Brussel". Deze jongeren voelen zich thuis in Brussel precies omdat eigenlijk niemand hier écht 'thuis' is: Brussel is van iedereen en daarom dus een "stad zonder eigenaar".

Na de lectuur van dit verfrissende boek voel ik me dan ook beter thuis in Brussel dan ooit: hier ga ik nooit meer weg. En dus noem ik het boek, toch voor wat mij betreft, mooi, open en met veel frisse lucht (ja ja, zelfs rond onze Generaal Jacqueslaan). Kortom, het is de moeite waard en zowel de denkers als de sympathieke jongeren die al hun hoop en vertrouwen stellen in hun "Ideaal

Brussel", zullen de lezer nog lang bijblijven. Zij zijn allemaal échte Brusselaars die reflecteren over "de stad die van iedereen is". Maar het meest merkwaardige aan dit boek is het schokeffect, de schok die het de lezer kan geven. Bovendien is die schok nu precies de toepassing van de theorie van de samenstellers: je moet mensen raken, destabiliseren, doen nadenken. Met name de filosofen in ons boek gronden deze theorie in het verschildenken, dat zich afzet tegen de gesloten systeemdenkers van de Moderniteit die geen buiten kennen; en dat eigenlijk teruggaat op Nietzsche en verloopt langs de denkwegen van filosofen als Heidegger, Deleuze, Derrida en andere denkers van de openheid. Vanuit dit denken van de diversiteit ga je heel spontaan de nadruk leggen op de ontmoeting en dan zit je zo in de kern van ons boek: de interculturaliteit. "Inter" is veel méér dan alleen maar "multi": bij multi kan je nog denken dat het gaat om verdraagzaamheid. Het "inter" van de interculturaliteit betekent veel meer: hier spreken we over interactie, over internationalisme, en zetten we ons af tegen een nationalisme, dat mensen gescheiden wil houden langs etnisch-culturele breuklijnen om op die manier "vreedzaam samen te leven".

Dan heb je het niet over de ontmoeting. Elkaar ontmoeten is heel wat anders. De echte dialoog is niet niks. De Ander ontmoeten is nooit vrijblijvend. Het is zelfs gevaarlijk en kan bedreigend zijn. Want door die ontmoeting kan het vertrouwde ik ook zichzelf als een Ander gaan zien, zichzelf gaan "relativeren". Dat betekent dat je eigen identiteit op de helling komt: je bent niet langer 'identiek' met jezelf, valt niet meer samen met je vertrouwde ik, je wordt voor jezelf een

vreemde, wat je altijd al evident vond is dat nu plotseling niet meer. Comfortabel is dat niet en velen zijn er dan ook bang voor: zij willen zekerheden, hoe onzeker die ook mogen zijn. Anderen, zoals de participanten met Bleri, durven het wel. En dan kan je inderdaad schokken krijgen, zoals ik die kreeg bij de lectuur. Het is even raar, maar het betekent winst, zeker weten. Je verandert en wel in positieve zin. Wie door dit boek geraakt en veranderd is heeft het begrepen. Dan heeft het zijn werk goed gedaan. Want pas wanneer de Ander je kan destabiliseren en je in je eigen identiteit aanspreken is er sprake van ontmoeting: je voelt je onzeker maar tegelijk ook verrijkt, vernieuwd. Gadamer spreekt over "horizonversmelting". Plots ben je weer vertrokken, op naar nieuwe horizonnen. Je hebt immers andere mensen ontmoet en begrepen. Gadamer en wie zich door hem lieten inspireren, stellen al hun hoop, niet zomaar in de multicultuur als vreedzaam samenleven, met compromissen op z'n Belgisch, maar in de echte interculturele dialoog en in de ware kunst der hermeneutiek, de kunst van Hermes of de kunst van het verstaan. Dat kan slechts door de Ander niet zozeer vanuit onszelf te begrijpen, vanuit onze eigen onwankelbare zekerheden, de evidenties van onze eigen identiteit en cultuur, maar vanuit het vooropgestelde gelijk van die Ander zelf, zijn context, zijn waarheden en zijn evidenties. Dat is een riskant avontuur. De eigen zekerheden wankelen, zijn niet langer evident. Heilige huisjes vallen. Maar dat is een goede zaak. De waarheid is immers nooit definitief. We moeten dat onder ogen durven zien. En dan ga je jezelf bevragen. Dit kan leiden tot confrontatie. En hoe groter de diversiteit aan culturen, hoe meer kansen tot confrontatie en vernieuwing.

Aankomen met "Ik ben tegen", "Ik wil dat niet" is even dom als zeggen dat je tegen de wereld bent of tegen het verloop van de geschiedenis. Je kan ook tegen het Belgische weer zijn; toch blijft het regenen. Die multiculturele realiteit bestrijden is onzin en tijdverlies. Wie de werkelijkheid niet wil zien of niet durft te zien droomt een gevaarlijke wereldvreemde droom. Maar moeten we nu ook bang zijn, ons vastklampen aan veilige zekerheden die er niet meer zijn? De ondertitel van de vorige Moeial luidde: "Bang van Brussel?" Gaan we bang zijn? Xenofob, islamofob, negrofob, homofob, wanhopig vasthoudend aan opgetrokken muren en geconstrueerde waarheden? Of gaan we de dialoog aan? Gaan we durven luisteren naar elkaar? Vaak lukt het niet maar soms wel en dan geeft het een intense voldoening, zoals blijkt uit de film en het boek. Dan bestaat de kans dat we andere mensen ontmoeten die wellicht heel wat minder anders blijken te zijn dan we eerst dachten of vreesden. We begrijpen elkaar. Zo kunnen onze horizonnen overlappen; natuurlijk niet samenvallen maar wel een beetje "versmelten". We vinden een plek van waaruit we samen verder kunnen. Dan kan onze eigen traditionele en beperkte horizon zich verruimen, zich openen en gaan we allerlei vermeende vanzelfsprekendheden durven loslaten. Maar verliezen we dan niet aan identiteit in "de multicult" zoals VB het noemt? Zal onze Vlaamsheid van de kaart geveegd worden? Ik denk van niet, integendeel: identiteitsconstructie gebeurt vanuit het verschil, juist niet vanuit de identiteit met zichzelf: zonder vrouwen zouden er geen mannen zijn, zonder zwarten geen blanken, alleen "mensen" zonder meer. Er is geen Vlaamse essentie, er zijn geen 'essentiële Vlamingen': ze verschillen gewoon van niet-Vlamingen. Zo kan je in Brussel nog échter Vlaming zijn dan in Knokke. De eigenheid ontstaat uit de tegenstelling. Wat is overigens die 'onveranderlijke Vlaamse identiteit op zich'? Het is niet simpel de grens te bepalen tussen binnen en buiten, die grens die het Vlaming-zijn bepaalt. Want er zijn ook zwarte, Turkse en zelfs Franstalige Vlamingen. Wij hebben vele identiteiten en dat maakt het ingewikkeld. En wie is Brusselaar? Trouwens waar begint of eindigt Brussel? Daarbij komt dat we allen uniek zijn, met een eigen, unieke identiteit; en dat we voortdurend veranderen. Je moet kiezen voor veelheid, dialogeren, Socrates en Plato volgen, de

grootmeesters van de dialoog. Deze filosofen vestigen al hun hoop op de mens, niet zozeer de mens als de kennisvergaarder dan wel als de homo viator, de mens op weg, de eeuwige zoeker. Echte filosofen koesteren de vraag.

De auteurs van dit boek geven geen definitieve antwoorden en eeuwige waarheden, maar zij zoeken een weg, willen ons doen denken. Hun boek nodigt uit tot debat; tot onophoudelijke confrontatie; tot genegenheid voor andere mensen, want: "Niets menselijks is ons vreemd". Daarom raadt Gadamer aan

steeds te vertrekken vanuit het gelijk van de Ander en niet vanuit ons eigen gelijk. Door te luisteren neem je, zoals gezegd, meteen het risico dat die Ander ook écht gelijk heeft. Maar misschien zie je door de confrontatie dat dat nu juist niet zo is. Tijdens debatten nemen altijd wel mensen het woord die menen dat "multi" alleen maar stress geeft en de agressie doet toenemen. Uit multi komen spanningen en conflicten voort, terwijl mono zo rustgevend is, zo veilig, zo beheersbaar. Binnen het "eigen volk" ben je veilig en kijk maar eens naar Kuregem of Molenbeek: daar lopen ze rond met messen en kalasjnikovs. Wie durft daar nog op straat komen? Op 't eerste gezicht hebben de mensen die dat zeggen wel gelijk: Kuregem is Nieuwpoort niet. Maar na het lezen van dit merkwaardige boek, na het bekijken van de ontroerende film

en na zoveel uren debat, begin ik daar anders over te denken. Het is raar maar ik vind dat multicultuur, opgevat als interculturaliteit, juist veel veiliger is. Waarom denk ik nu zoiets raars? Precies omdat Brussel "een stad zonder eigenaar" is, een plek waar niemand het voor het zeggen heeft en waar je bijgevolg wel naar elkaar moet luisteren, hoe stroef dat soms ook loopt.

Zeggen dat multiculturen omwille van het multi gevaar opleveren is dwaas. Niet door hun cultuur of multicultuur worden mensen agressief maar omwille van armoede, uitsluiting, al dan niet openlijk racisme, onderdrukking, machtsmisbruik, en doelbewuste manipulatie. Agressie heeft meer met macht of onmacht van doen dan met cultuur, taal, mentaliteit of religie, laat staan met zoiets oppervlakkigs als ras of kleur. Iemand merkte op: "In de multicultuur gelden geen regels meer. Vandaar zoveel agressie en conflicten". Maar zo werkt het nu juist niet: als de stad van iedereen is dan betekent dat voor iedereen dat niet alles toegelaten is. Ook niet "in naam der cultuur". Geen enkele cultuur of subcultuur kan haar eigen regels volgen als die ingaan tegen het algemeen belang of tegen de menselijkheid, de universele mens in ons allemaal. Je mag niet "overlijken gaan" in naam der cultuur. Wie omdat hij Brit is in België links rijdt zal botsen met de Belgen. Zo simpel is het. Er zijn steeds grenzen en dat geldt ook voor culturen. Je moet relativëren, maar niet onbeperkt.

"Maar waar beginnen dan de universele waarden?" zal Marc vragen. Die vraag is "de prijs die we betalen voor een anti-essentialistische denkhouding", zegt hij. Welnu, als een boek iemand zoveel doet vragen en denken dan is het ongetwijfeld een goed boek. Dan scoort het. Dit boek doet ook zelf wat het zijn lezers aanraadt: mensen aan het denken zetten. Dat is het oude ideaal van Socrates, de man die het nooit echt met zekerheid wist en die dan maar vragen bleef stellen en iedereen het leven lastig maakte. Dat geldt evenzeer voor dit boek: het is mooi en boeiend maar ook lastig. Dat is filosofie. Het werkt verslavend. Lezen dus! En naar de debatten komen!

Identiteit en Interculturaliteit – Identiteitsconstructie bij jongeren in Brussel (Bleri Lleshi & Marc Van den Bossche) is verkrijgbaar in de Vubtiiek

Het probleem van de geschiedenis

Een scheldschrift

DOOR KENNETH PONTZEELE

Er is één groot probleem met de maatschappelijke perceptie van de geschiedenis, en dat is dat er geen maatschappelijke wantoestand ernstig genoeg blijkt om enkele decennia later niet tot een sprookje omgevormd te worden. Een casestudie in politiek correct revisionisme, in gescheld en getier.

Enkele voorbeelden. Ten eerste: Radio Modern, een van de meest bizarre dingen waar ik ooit van gehoord heb. Voor hen die niet mee zijn: Radio Modern is een ongelooflijk 'hip' partyconcept met als thema de blanke Amerikaanse cultuur uit de jaren vijftig en zestig. In een accurate representatie van deze oh zo vereerde Amerikaanse jaren '50 hing er aan de deur van deze avonden een "whites only"-bord, en na afloop sloeg iemand zijn vrouw terug in de keuken, waar ze hoort. Iets verder maken enkele kinderen (of volwassenen, het bestaat) van een van de werelds meest grondige genocides een spelletje cowboy & indiaantje, terwijl de laatste overlevenden hiervan op reservaten leven met de slechtst mogelijke gezondheidszorg in de Verenigde Staten. Men zou kunnen vermoeden dat we als maatschappij alleen enorm slecht zijn geïnformeerd over Amerikaanse geschiedenis, of dat zij beter waren in historische misdaden, maar Europese landen, inclusief het onze, hebben van niemand lessen te krijgen in exploitatie, volkerenmoorden en etnische zuiveringen. Nemen we Leopold de tweede maar als Belgisch voorbeeld. Iemand die, mocht hij een andere nationaliteit -of onderdanen- gehad hebben, probleemloos bestempeld zou kunnen worden als wat hij was: een van de grootste monsters uit de Europese koloniale geschiedenis, die een gebied grofweg even groot als West-Europa genadeloos uitperste als privébezit. Maar, in het Brussel van 2010 is het nog steeds vanzelfsprekend dat straten naar hem vernoemd zijn en dat zijn standbeeld het straatbeeld siert.

Wat als deze trend zich rechtlijnig zou voortzetten? Gaan we ooit naar feestjes over de good old jaren '40, inclusief uniform, spelen onze kleinkinderen op een dag "Palestijn en kolonist" in de tuin en is het maar een kwestie van tijd voor we over de Avenue Pol Pot kuieren? Een overdreven metafoor, uiteraard, maar zou er een fundamenteel verschil zijn met hoe we nu omgaan met allerlei andere zwarte periodes uit de (globale en lokale) geschiedenis?

De recent overleden Howard Zinn, een Amerikaans activist sinds de jaren '60, historicus en professor politieke wetenschappen aan Boston University merkt in het eerste hoofdstuk van zijn "People's history of the United States", hét alternatief standaardwerk voor Amerikaanse geschiedenis hetzelfde op in verband met de Amerikaanse mythologie over Columbus: "To emphasize the heroism of Columbus and his successors as navigators and discoverers, and to de-emphasize their genocide, is not a technical necessity but an ideological choice. It serves-unwittingly-to justify what was done."

Deze mythologie is niet enkel een maatschappelijke misvatting,

maar dé aanvaarde Amerikaanse historiografie over Columbus (in de VS is Columbus Day tot op deze dag een feestdag). Ik vrees ervoor dat onze geschiedenisopleidingen, voornamelijk die aangeboden aan de overgrote meerderheid van de leerlingen in het middelbaar onderwijs, niet gespaard zijn van dezelfde ideologische constructies. Sommige lezers zijn er misschien nog steeds van overtuigd dat "de" geschiedenis gedoceed zou moeten worden met die mooie -theoretische- waarde genaamd "objectiviteit", maar laat mij voor hun erg duidelijk zijn met een boutade die kan tellen: elke zin in elk historisch verhaal dat verder gaat dan pakweg de datum van veldslag X is een ideologische constructie.

Het is dus van vitaal belang om ons de vraag te stellen of we als maatschappij tevreden zijn met een onderwijssysteem dat probeert in zes jaar, netjes van de klassieke oudheid naar de nieuwste tijd, de gehele (westerse) geschiedenis voor te leggen aan jongeren, maar dat doet in diezelfde vervloekte traditionele manier van geschiedschrijving: de geschiedenis van "grote mannen en uitvindingen", met weinig tot geen aandacht voor de grote mondeloze massa's, maar vanuit het standpunt van de heersende klasse, die geheel "België", of "Frankrijk", of "De Verenigde Staten" vertegenwoordigt. Om Zinn nog eens te citeren: "The history of any country, presented as the history of a family, conceals fierce conflicts of interest (sometimes exploding, most often repressed) between conquerors and conquered, masters and slaves, capitalists and workers, dominators and dominated in race and sex. And in such a world of conflict, a world of victims and executioners."

Denk hierna eens na -als u er zich nog iets over kan herinneren- over hoe u, in het vijfde of zesde middelbaar ons koloniaal systeem bestudeerde. Tekende anekdote: de eerste, en waarschijnlijk enige keer dat ik als jonge scholier de naam "Patrice Lumumba" zag was het met een citaat uit zijn beroemde speech bij de onafhankelijkheid, waarin hij vurig de misdaden van het Belgisch koloniaal regime opsomde en veroordeelde. Dit citaat werd gecontrasteerd, en met evenveel decorum behandeld als de speech die Koning Boudewijn gaf bij dezelfde gelegenheid, als brenger van beschaving, ziekenhuizen en wegen. De boze zwarte man tegenover de jonge koning der Belgen. Nodeloos om te zeggen dat hoe Lumumba aan zijn einde zou komen niet vermeld zou worden. Tekende anekdote nummer 2: bijna niemand -bij de schrijver duurde het zelfs tot het tweede jaar op deze instelling- is er zich van bewust na zes jaar geschiedenisonderwijs dat België niet in één maar in drie hedendaagse landen de koloniale plak zwaaide (voor zij die het nog steeds niet weten, zoek het maar eens op, als oefening).

Eén bewonderenswaardige uitzondering, het moet vermeld, is hoe

de holocaust behandeld werd, en naar ik vermoed, wordt. Bij het aanhalen van dit onderwerp verandert de toon van de geschiedschrijvers en wordt uiteraard wel een partij gekozen. Die van de onschuldigen, vervolgd door een barbaars regime dat uit was op de doelbewuste vernietiging van een volk. Als we dit privilege en perspectief verleenden aan elk slachtoffer van genocide, racisme en onderdrukking van de traditionele geschiedenis, zouden geschiedenislessen dan beter zijn voor de ontwikkeling van jongeren tot wat kritische volwassen zouden moeten voorstellen? Ik vermoed van wel. Als ik een budget zou krijgen voor één grootschalig wetenschappelijk onderzoek zou ik willen testen wat, in godsnaam, scholieren gehad hebben aan een vak met het belang dat we aan kennis van de geschiedenis wel toewijzen, maar niet graag uitvoeren uit vrees voor de karrenvracht "inconvenient truths" die we zouden moeten dumpen op jonge scholieren, en als we onze geschiedenis écht zouden bekijken als die van de familie België, op ons zelf. Een gemeenschap die enkel rekening houdt met een gefabriceerd, kindvriendelijk verleden speelt eeuwig cowboy en indiaantje.

Een winters feit ... II

Fictie

DOOR RUBEN CLAESEN

Luide draf weerklonk vanaf de binnenplaats van Hertog Hendriks kasteel, waar agressieve paarden bereden werden door nog agressievere heren die met arrogante blik acte de présence gaven. Jachtig en ietwat op hun hoede riepen ze de eerste de beste knecht die ze tegenkwamen toe dat ze onmiddellijk - "en wel nu meteen!" - met de hertog wensten de spreken. De hertog, die alles stoïcijns gadesloeg van achter het kozijn van zijn met smaak ingerichte toren, nog gehuld in peignoir en eigenlijk pas wakker, wist meteen hoe laat het was: op zijn binnenkoer stonden zowaar drie van de Achttien Anarchisten.

Even druilerig als het weer stond Hertog Hendrik op uit zijn houten stoel. Op de troon zitten deed hij niet meer; nu zijn vrouw gestorven was, had het toch geen nut meer om zijn suprematie te etaleren tegenover eender wat of -wie, want zijn hertogdom had hij ook al lang opgegeven. Mede door toedoen van het soort rapaille dat zich nu op zijn binnenkoer bevond. Maar goed, grote afgunst of niet, zijn verplichting om naar beneden te gaan (zij het rustig kuierend) werd er niet minder op.

Hertog Hendrik hield halt op een metertje of drie van het gezelschap. Met een neerbuigend "Ah, eindelijk, dat werd tijd,"

ronde een van de Anarchisten, een jonge melkmuil, de begroetingsronde maar meteen af en kwam ter zake. "Luister Hendrikske, ge moet u hier niet gaan beroepen op macht die ge theoretisch gezien hebt, want dan kappen we zeker uw met blauw bloed vergiftigde kop af. Maar ter zake: wij zijn de Drie Anarchisten van het Zuid-Brusselse kanton, in de hele wereld gekend als zijnde het meest problematische. En gij moet ons helpen."

Hendrik zei niets terug, zag een kiezeltje en trapte dat in de richting van het paard van de melkmuil. Het kiezeltje eindigde tegen de hoef van het paard, het paard keek niet op. Tot daar het verweer van Hertog Hendrik. De melkmuil ging verder. "De rovers, moordenaars en verkrachters in ons kanton zijn overmatig. Lange tijd dachten we dat het probleem zichzelf wel zou oplossen - ze zijn vanzelf gekomen, ze zullen ook wel vanzelf weggaan - maar dat blijkt dus niet te gebeuren. Onze burgers klaagden, maar wij hadden er geen last van, dus veel kwaad kon het niet. Maar de laatste tijd loopt het de spuigaten uit, zeker na die koetsjacking van vorige week. Wat wij willen, is uw leger. De tolerantie, daar moeten we komaf mee maken. "*Tuez-les tous, Dieu reconnaîtra les siens*", om het in uw kalotentaal uit te drukken."

"Beste vriend Anarchist," zo stak onze

Hertog van wal, "ik zal de opdracht geven aan mijn oppergeneraal Pieter The Butcher Kramer dat hij zijn mannen inlicht. U moet dan maar contact opnemen met hem, u kan hem meestal wel vinden in de herberg hier even verderop. Hoe laat is het nu? Elf uur? Ah, dan zal hij al wel een emmertje leeg hebben. Veel succes, en gelieve nu mijn binnenkoer te verlaten, voor ik u met nog meer kiezeltjes bekogel." De Anarchisten van het Zuid-Brusselse kanton wilden hem het medelijden besparen en kozen dan maar voor de kortste weg: het hazenpad.

Op dezelfde trage tred waarmee hij naar zijn binnenkoer was afgezakt, steeg hij nu de trap van de toren weer op, struikelend op de voorlaatste en vallend op de laatste trede. Maar veel maakte dat niet uit, hij was immers toch boven. Eigenlijk wilde Hertog Hendrik niets meer weten van zijn leven, maar hij verkoos de droesem van zijn aardse bestaan toch maar helemaal te verzwelgen, kwestie van de wijn niet verspillen. De kelk, die moet geleedigd worden tot op de bodem, zo dacht Hertog Hendrik. Hij pakte een veer, dopte die in de donkere vloeistof en schreef die gedachte neer. Honderden jaren later zou die uitdrukking nog steeds gebruikt worden, maar Hertog Hendrik, die werd grotendeels vergeten.

Gesprekken met Santero's en Babalawo's ...

... in Madrid

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Het was een winkel met twee hoge rekken, vol met potjes, zalfjes, kruiden, kaarsen, beeldjes, stokken en andere voorwerpen die ik niet echt thuis kon plaatsen. Er was een toonbank met nog wat objecten en aan het plafond hingen ook wat zaken. Zijn winkel lag een beetje verscholen, een beetje buiten het centrum van Madrid. In de hoek was er een draaitrap naar een kleine kamer met een tafel en enkele rieten stoelen. Rechts van de tafel een soort van altaar met heel wat stokken en stronken hout, een kruis, planten en kruiden, een meloen en verschillende beelden. Daar werd er aan *Vudú* gedaan, maar ik kwam luisteren naar zijn verhaal als *santero*. Fidel Revilla Castro had mij mee naar boven genomen waar hij een *consulta* had, iemand was bij hem om raad te vragen. Ik had hem gezegd dat ik van de Moeial was, een studentenkrant uit Brussel. "Hier is mijn vriend, journalist van de Washington Post."

Fidel ging weer zitten en ging verder met zijn consultatie. De andere man was van de Dominicaanse Republiek en kende het gebeuren blijkbaar zeer goed. Ze spraken met hun Caribische tongval en gebruikten Yoruba-uitdrukkingen, dat zou ik later pas te weten komen. De santero wierp met de *caracoles*, een soort van schelpjes, afhankelijk van hoe deze zich tot elkaar verhouden kon hij informatie van het orakel verkrijgen. Ze communiceerden druk over en weer, er werden vragen over de moeder van de man en erfenissen gesteld, er werd tot Obatalá gesproken, ze dronken uit bekertjes gemaakt uit een soort van kalebas. Zijn gsm ging verschillende keren af en er werd verschillende keren aan de deur gebeld, een veel gesolliciteerde man. De santero riep af en toe, op een gegeven moment hij raadde de man een kruidenmengsel met honing aan tegen bepaalde kwaaltjes, het waren kruiden die ik niet kende, of misschien juist wel, maar ze gebruikten de Cubaanse of Caraïbische benaming. Fidel maakte indruk met zijn gestalte en zijn zware stem, hij was afro-cubaan, 35 jaar waarvan hij twintig aan santería deed en zeven in Madrid woonde.

Zijn aandacht richtte zich volledig tot mij en hij noemde mij steeds 'mi jefe', mijn baas, een uitdrukking die een vorm

van respect uitdrukt. Santería – of *Ifa* zoals de beoefenaars het noemen – is het syncretisme tussen de Spaanse katholieke godsdienst en de Afrikaanse godsdiensten, door de slaven meegenomen naar Cuba en andere Caraïbische eilanden – gedurende de koloniale periode en zelfs tot in de 19e eeuw, toen er grote percentages van de slaven Yoruba waren. Academici zoals David Brown gebruiken liever de term 'innovatie' in plaats van syncretisme (Zie: *Santería Enthroned: Art, Ritual, and Innovation in an Afro-Cuban Religion*). De santero's waar ik mee sprak vatten de santería samen als een te volgen weg, waarbij men aan de heilige of *santo* moet gehoorzamen en volgen – vandaar de spottende benaming van de Spanjaarden in de koloniale periode. Concreet wil dit zeggen dat de katholieke heiligen een andere naam krijgen en er tot hen wordt

gesproken om bepaalde zaken op te lossen, of zelfs in de toekomst te kijken. Santa Barbara wordt zo bijvoorbeeld Changó. De oorsprong hiervan is dat de slaven verboden werd om hun godsdienst te blijven beoefenen en dat men (slaven of Spanjaarden?) zo de heiligen overeen liet komen met de Afrikaanse goden (of *orisha's*), zo waren slaven 'goede christenen' – de interpretaties van hoe dit proces precies gebeurd is lopen sterk uiteen. Aan deze godheden of *santo's* moet men op tijd stond offers schenken – gaande van kruiden en drank tot kippen. Verder vermengen zich ook zeer veel astrologische elementen en (indiaanse) kennis van planten en kruiden die onder andere voor geneeskundige doeleinden gebruikt worden – die in deze periode van hippe biologische geneesmiddelen meer en meer gecommmercialiseerd worden. De santería gaat samen met tal van rituelen, vaak begeleid door afro-cubaanse muziek, verschillende soorten percussie-instrumenten en gezang. Folklorist Alan

Lomax legde in 1957 een ceremonie vast in Matanzas, Cuba. Belangrijk is het onderscheid te maken met de karikaturale 'Voodoo', die op zich niets te maken heeft met de Santería. Er zijn ook verschillende overeenkomsten met de Braziliaanse *candomblé*, maar Santería is 'zuiver' Cubaans.

Centraal in deze godsdienst staat Odolunmare, een scheppende godheid, zijn kracht en energie wordt Ashe genoemd, onder deze tweedeling staan de *orisha's* of godheden – door sommigen als een polytheïstisch element bestempeld. Bovenal blijft God wel het grootste – zij het een ietwat mystiekere dan de zuiver katholieke God. Hier is bovendien een hele reeks literatuur aan gekoppeld, die het voorspellende element in de religie uitlegt. Alles wat gebeurd is, aan het gebeuren is en zal gebeuren staat hierin. Er zijn 16 'koningen' en 256 combinaties, of tekens met elk een tiental verhalen. Deze 256 combinaties kan men op verschillende manieren verkrijgen: door de reeds genoemde schelpjes of door een ketting met 16 cocosschelpen. Afhankelijk van hoe deze tijdens het smijten ervan neerkomen (met de donkere of heldere kant naar boven) verkrijgt men een van de 256 tekens (16*16=256), en kan men zo het orakel raadplegen. Het systeem is echter complexer, maar die uitleg bespaar ik u.

De priesters zijn geordend volgens een strakke hiërarchie, *babalawo's* (of vaders van de geheimen) bovenaan, gevolgd door *babalawo's* en *iyalawo's* die 'petekinderen' begeleiden. Onder hen staan de *iyalawo's* en de *babalawo's* die geen petekinderen hebben, onder hen staan de *aleyo's*, die gelovig zijn maar niet gewijd zijn. Deze zijn allen santero. Bij de overgang van elke fase horen initiatierituelen en hoort men bepaalde kennis te hebben, er zit een erg lang leerproces aan vast, maar het belangrijkste is dat om santero te worden men gedoopt moet zijn. Telkens zijn er ook zuiveringsrituelen en proeven aan verbonden die de spirituele kracht van de santero moeten benadrukken. Wie *babalawo* is, heeft toegang tot andere boeken dan de rest, ook mag hij het orakel boven de 12e graad lezen. Jaarlijks verschijnt er ook een 'Letra del año', gemakkelijk op internet te raadplegen.

Deze, opgesteld door een bijzonder comité van santero's, houdt verschillende richtlijnen in voor het komende jaar; dit jaar is het verboden, of moet men op z'n minst proberen te vermijden om nat te worden van regenwater, 's nachts niet rond lopen, indien dit te vermijden valt en tot slot mag men ook geen alcohol en drugs innemen. Verder staat er ook nog een resem aanbevelingen in. Het magische en het voorspellende staat erg centraal in de santería, maar "dat is net zoals in het katholicisme, daar doet de priester ook aan betoveringen, denk maar aan wijwater en dergelijke," zei Frank Alfaro, een babalawo die ik later kon spreken. "Wij werken met energie, ook van zij die er niet meer zijn en vinden een manier om die weer aan de oppervlakte te brengen." Santería is een erg mystieke en intense vorm van belevenis, in de Lage Landen kende men in de Middeleeuwen gelijkaardige varianten zoals Hadewijch.

Santería la Milagrosa, tiene la solución – drie winkels en één museum

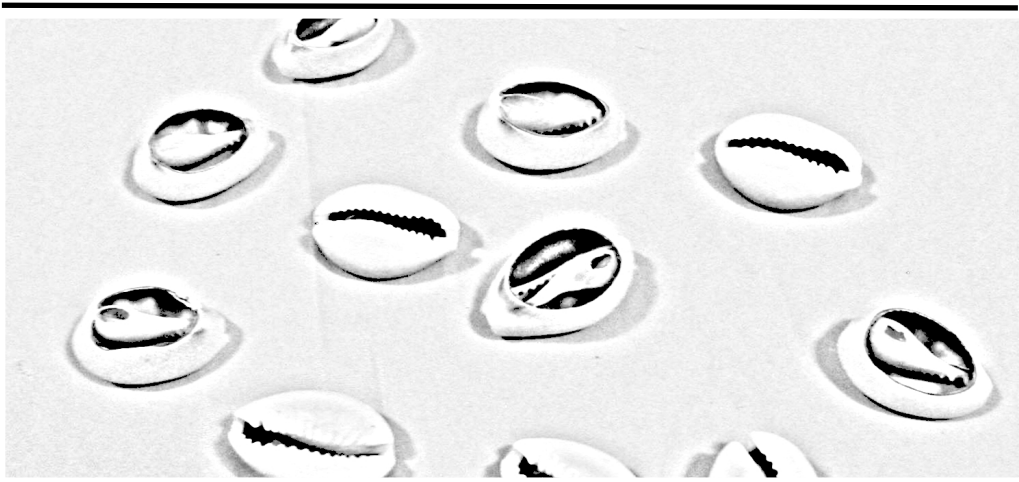
Niet zo ver van Sol, het hart van Madrid, bevindt zich 'Santería la Milagrosa', een winkel vol met potjes, zalfjes, oliën, kaarsen, boeken, tarotkaarten, heiligenbeeldjes, stenen, en symbolen uit anderen mystieke geloofsovertuigingen. Hier kreeg ik de mogelijkheid om met een babalawo te spreken. Frank Alfaro werd geboren in Caracas, Venezuela. Hij groeide er op in moeilijke omstandigheden, in buurten met veel geweld en contact met een Cubaanse santero bracht hem zaken bij die voor hem nuttig waren, hij kreeg na de verschillende leerstadia al zijn namen: Olo Obatalá Baba Funke Awo Ogunda Biogde. Olo Obatalá staat voor zijn beschermengel, Baba Funke is zijn nombre santorial, zeg maar naam als beoefenaar van santería, Awo is zijn roepnaam als babalawo en Ogundo Biogde tot slot is zij Ifa-naam. Na mijn gesprek met Frank kreeg ik nog een cd-rom mee en een reclamebrochure. Op de cd-rom stonden er verschillende reclamespots en een kortfilm die in de winkel was opgenomen over een vrouw die een mystieke ervaring heeft. Tussen de reclamespotjes staat er ook een over het tarot-museum van dezelfde eigenaars, hoewel dit nog maar weinig heeft te maken met santería. In de reclamebrochure staan de reeds genoemde objecten, bestelbaar via het internet.

Santería is samen met de migranten naar Madrid gekomen. In Cuba zelf kan de santería een belangrijke rol

spelen in bepaalde regio's en is daar niet zelden erg aanwezig in het dagelijkse leven. Een santero neemt een rol gelijkaardig aan die van een priester op, hij is een soort van tussenpersoon tussen het bovennatuurlijke en de aarde. In tegenstelling tot vele andere religies kent de santería geen tempels, het hele gebeuren vindt plaats bij de santero en dat is in Madrid niet anders. De mensen die de santero komen raadplegen hebben de meest diverse achtergrond, in vele gevallen zijn het Latino's, maar ook Spanjaarden en Afrikanen komen hen raadplegen. Een van beide santero's wist mij te informeren dat er in Madrid tot drieduizend santero's zijn van verschillende nationaliteiten (van Cubanen tot Peruvianen), breed genomen

Cuban Religion, Ethnobotany and Healthcare in the Context of Global Political and Economic Change". In Madrid liggen de kaarten anders, men kijkt er over het algemeen met redelijk wat wantrouwen naar, gezien enkele occulte aspecten van dit geloof. "Dat is net zoals de verkiezing van de Paus, niemand weet wat er daar gebeurt," argumenteerde Frank. Wel is het in Madrid verboden om kruiden en dergelijke als medicijnen te verkopen.

Beide heren werd de vraag voorgeschiedeld welk prijskaartje er aan een consultatie vast hing. Fidel legde uit dat hij huur moest betalen, maar dat als hij kon het bijna gratis zou doen. Een half uur bij hem kost tussen 20€, wie hem meer en

horen hier bijvoorbeeld ook *brujos* uit de Andes bij. Over het aantal mensen dat in totaal naar een santero in Madrid gaat valt het raden naar, maar dat zal een pak hoger liggen dan drieduizend. Historici als David Hackett Fischer hebben hebben geopperd dat in tijden van crisis – en die is erg voelbaar in Madrid – religies en andere verschijningen zoals mystieke belevingen en sektes sterke bloeiperiodes kunnen kennen. Goed, deze santero's zijn allen met hetzelfde bezig: (religieuze) soelaas brengen aan zij die dat wensen. Men kan de santero voor de meest uiteenlopende zaken raadplegen: problemen met geld, in de liefde of gewoon een slechte dag gehad. Fidel vertelde me dat het soms gewoon noodzakelijk was om levendig tegen de mensen te praten, die nadien met hernieuwde energie uit zijn zaak stapten.

De relaties met de autoriteiten in Cuba zouden over het algemeen redelijk goed zijn geweest, sinds enkele jaren heeft men ook de santero's, onder de vorm van een culturele organisatie, een draagvlak gegeven waarbinnen zij zich kunnen uitdrukken. Een santero kan betrekkelijk snel een gegoede positie bekomen in Cuba, aldus Erica Moret in haar artikel: "Afro-

langer wil raadplegen moet tot 60€ afleggen, bij Santería la milagrosa is dit tussen 40 en 69 €, vooral omdat zij in een toeristische zone gelegen zijn (en ook veel huur moeten betalen).

Men mag de santería in Latijns-Amerika niet zomaar als een volksgebeuren afstempelen, hoewel het dat in grote mate wel is. Santería is een uiting van een verleden en dus ook een deel van de Caraïbische cultuur. In salsaliedjes wordt er af en toe naar verwezen, Celia Cruz, Héctor Lavoe, Ray Barretto en Willie Colón bezingen verschillende santería-godheden. Ook vanuit wetenschappelijk oogpunt is er de laatste jaren heel wat aandacht aan geschonken.

Ik vroeg aan Fidel of hij nog iets wilde toevoegen, hij wilde dat ik bleef en meer vragen stelde, ook aan een Spaanse jongen die was binnengewandeld en van hem santería aan het leren was, maar ik was een beetje uitgepraat. Tot slot vertelde Fidel mij het volgende: "Cuba is een land met een uitzonderlijke spiritualiteit, en dat is een van de zaken die ons de laatste decennia in leven heeft gehouden."

VVS, Vernieuwde Vlaamse Studentenkoepel!

Een interview met Tom Demeyer

DOOR NATHANIËL BOVIN

Nu VVS terug is van weggeweest, het kantoor officieel is heropend en Pascal Smet een lintje heeft geknipt, leek het tijd om eens een interview te doen met Tom Demeyer, ondervoorzitter van de RvB van VVS.

De Moelial: Om te beginnen is het misschien interessant als je kort kan uitleggen waar VVS voor staat, en wat ze uiteindelijk doet.

Tom Demeyer: Wij zijn de bij decreet erkende koepelorganisatie van alle Vlaamse Studentenraden die bij ons aangesloten zijn, concreet betekent dit dat wij ongeveer 95% van de Vlaamse Studentenraden vertegenwoordigen. We trachten voornamelijk via verschillende werkgroepen over bijvoorbeeld onderwijs of diversiteit inhoudelijk werk te leveren. Deze worden dan voorgesteld op de Algemene Vergadering die elke maand samenkomt, waar we dan standpunten proberen in te nemen over actuele thema's inzake hoger onderwijs. De vorige jaren ging dat dan over thema's als financiering en het leerkrediet, op dit moment werken we bijvoorbeeld rond studentenvoorzieningen. Zo hebben we een halftijds stafmedewerker die naar Studentenraden gaat en hun tracht bij te staan, bijvoorbeeld in het afdwingen van

groter medebestuur, maar ook zaken als achterbanwerking en algemene vorming.

DM: In welke mate heeft de herintegratie van de Leuvense associatie een impact gehad op de hervorming van VVS als organisatie, en op welke manier heeft deze doorstart ingewerkt op de manier waarop VVS zich opstelt tegenover de Studentenraden en de Politieke verantwoordelijken inzake hoger onderwijs?

Tom: Het eerste semester van dit academiejaar moet eigenlijk gezien worden als een moment van vernieuwing voor VVS. We hebben deze voornamelijk gebruikt om de interne structuur van VVS te heroverwegen. We hebben een nieuw personeelsbeleid en nieuwe stafmedewerkers. Ons budget stond ook hevig ter discussie met de besparingen in het hoger onderwijs, dus daar hebben we ook sterk op moeten inzetten, anders had VVS misschien niet kunnen overleven. De interne werking is hervormd, maar we hebben ook gewerkt omtrent de besparingen in het hoger onderwijs. In het tweede semester wensen we dan toch weer wat inhoudelijk werking terug op poten te zetten.

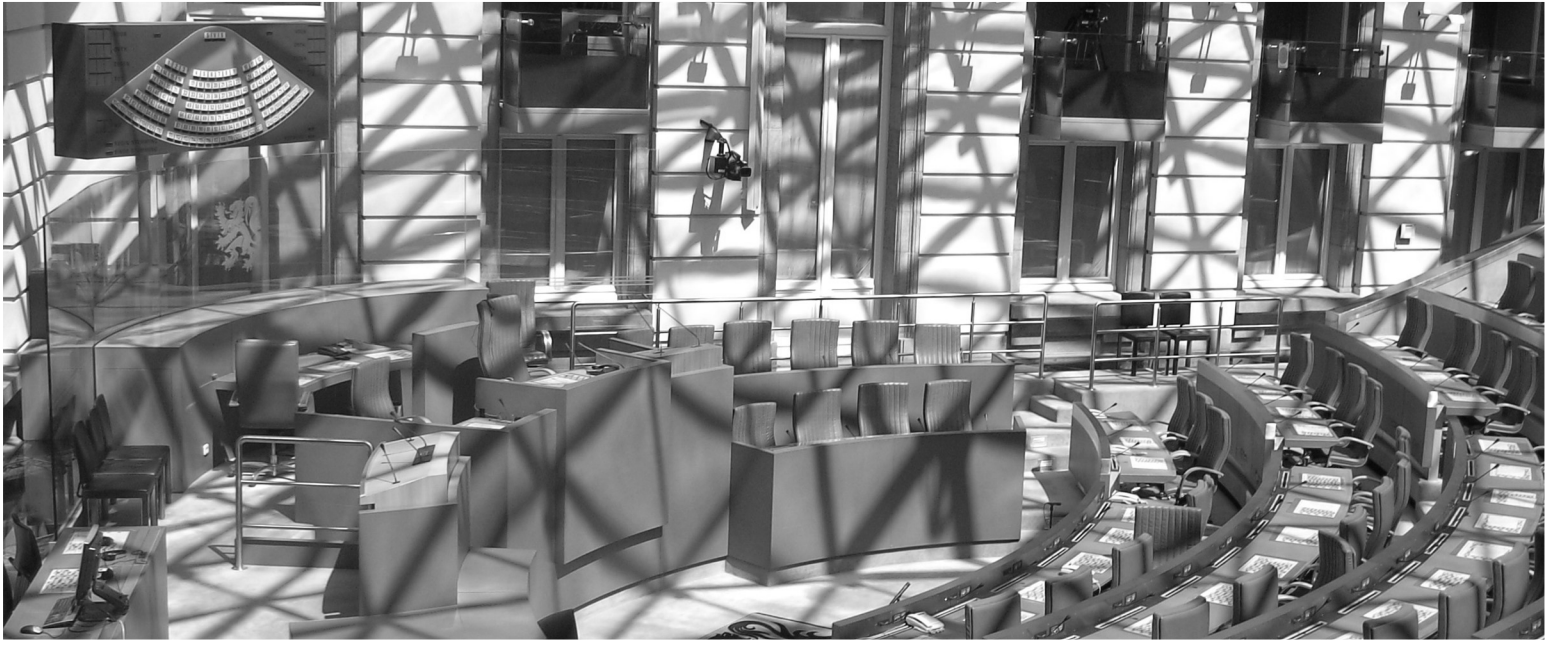
De Leuvense associatie is er nu ook weer bij, wat ik zeer positief vind. Het is ook

belangrijk omdat we toch de studentenpopulatie willen vertegenwoordigen, en dat kan moeilijk serieus genomen worden als een wezenlijk deel van de studenten niet onder VVS ressorteert. Zeker wanneer je bijvoorbeeld werkt rond de structuur van het hoger onderwijs is het belangrijk om deze mee aan boord te hebben. Vroeger was het vaak Gent tegen Leuven, en dat is er nu toch uit. Dit merk je ook binnen de vergadering, waar er tegenover vroeger een opener sfeer hangt, grote conflicten zijn er tot nu toe niet geweest. Het samenhangsgevoel van de studenten lijkt dit jaar veel sterker. Er wordt minder gedacht uit het standpunt 'wij van Leuven' of 'wij van Gent' maar meer vanuit de gedachte: "wat kunnen wij als Vlaamse studenten aan de minister vragen". Dat is ook wel belangrijk, omdat we veel externe mandaten hebben en als bestuur kan je die natuurlijk niet alleen opvullen. Leuven levert ook veel mankracht om bepaalde mandaten in te vullen.

DM: In welke mate volgt VVS de missiedoelstellingen nog, die de vorige jaren geformuleerd zijn geweest nu er toch een sterke vernieuwing is geweest in de interne structuren en in de samenstelling van VVS, tegenover bijvoorbeeld vorig jaar?

Tom: Onze basisdoelstelling, die we ook wel overal en in elk mandaat verdedigen, dat is die slagzin: "Wij zijn voor een democratisch en kwaliteitsvol hoger onderwijs". In elk standpunt van VVS zal je dit kunnen lezen. Natuurlijk wordt dit soms wel eens harder geformuleerd dan anders. Dit is bijvoorbeeld ook wat nu terugkomt in ons standpunt rond de hervorming van de structuur van het hoger onderwijs. Wij pleiten voor een open en transparante structuur, maar studenten mogen deze hervorming niet als een drempel ervaren om in te stappen in het hoger onderwijs. De academisering van het hoger onderwijs, vele hogescholen die in de universiteit opgaan, en dat mag geen drempelverhoging blijken. Democratisering blijft bij ons centraal staan.

DM: Het zijn dus niet zozeer de doelstellingen die veranderen, maar het accent dat verandert in de manier waarop deze worden gecommuniceerd naar de bevoegde instanties?

Tom: Wat wij zeggen, is dat we een andere houding gaan aannemen op vergaderingen. We gaan niet vanaf het moment dat het ons niet aanstaat opstappen en kwaad weglopen. Natuurlijk moet je soms je tanden tonen, maar we hebben ons voorgenomen dat we aan tafel gaan blijven zitten en mee-debateren over de zaken. Het is enkel zo dat je constructief kan meewerken aan de hervormingen en dat je extern enig respect kan verwerven. Bij de consultatieronde begin dit jaar bleek dat ook, dat men tegen ons zei dat er geen constructief dialoog mogelijk met de houding zoals deze de vorige jaren werd ingenomen, dus maken we er dit jaar wel een punt van om de dialoog verder te zetten, ook als het ons niet aanstaat. Je kan wel gaan betogen, maar als dat met tien man is, haal je je slag ook niet thuis. Achter onze missie- en doelstellingen staan we echter nog wel volledig.

DM: Wat zijn de mogelijkheden voor de bredere studentenpopulatie om mee zich te engageren voor VVS. In welke mate heeft de student een mogelijkheid om mee te stappen in VVS?

Tom: Dit inderdaad een van de pijnpunten die we geïdentificeerd hebben bij de heropstart. We zitten hier in hartje Brussel, en zijn dus ook wel wat verwijderd van de student zelf. We staan echter bij VVS echt

wel open voor vrijwilligers. De Algemene Vergadering staat voor iedereen open, en je kan gerust langskomen om te zien waar je kan bij helpen als je daarvoor interesse hebt. Er zijn heel wat mandaten, je zal misschien niet direct de mandaten krijgen waarvoor wat ervaring nodig is, maar het is zeker geen onoverkomelijke drempel. Ik zelf kom bijvoorbeeld van bij Veto (Studentenkrant KUL nvdr.) en je ziet dan wel vanaf de zijlijn het gebeuren, maar je kan daar echt enorm in groeien. Er kruipt zeer veel tijd in, maar het is zeker een leerzaam proces. Vanuit de VUB specifiek is het soms wat triestig, je hebt bijvoorbeeld mensen die vanuit Hasselt komen, met de trein, terwijl het bij jullie bij wijze van spreken een metro weg is. Wij zoeken echt mensen die zich willen inzetten, en we zijn er voor alle studenten.

DM: Welke contacten onderhoud VVS momenteel met het ministerie van onderwijs, met de politiek met de academische overheden. In welke mate slagen jullie erin terug contacten aan te knopen.

Tom: Dat is inderdaad iets waarop we het eerste semester zwaar hebben op ingezet. Het is wel een nieuwe commissie, een minister ... maar binnen de administratie kom je natuurlijk terug dezelfde mensen tegen. Dan moet je naar die mensen gaan, en die contacten waren niet al te best. Er zaten hier al stafmedewerkers die al 6 – 7 jaar al zaten. Zo kan je natuurlijk moeilijk naar een vergadering gaan en zeggen dat je de studenten vertegenwoordigd, want dan aanzien ze je eerder als de afgevaardigde van die vzw die pretendeert

de studenten te vertegenwoordigen. Het is wel belangrijk dat je daar kan zitten als student en ook de stem van de studenten kan vertegenwoordigen. We hebben dan ook het nieuwe onderstreept om proberen de slechte ervaring van de vorige jaren te doen vergeten. De minister is dan uiteindelijk over de brug gekomen, en ook de fracties lijken nu weer met ons rekening te houden. Het blijft natuurlijk een project van lange adem, al hebben we op korte tijd toch redelijk wat weten te verwezenlijken. We hebben nu ook al om de twee weken een afspraak met de minister, waarbij we met elkaar bepaalde punten kunnen aankaarten.

DM: Als laatste vraag, denk je dat de minister genoten heeft van uw Geert Hoste-routine tijdens de officiële opening van het VVS-kantoor?

Tom: (lacht) Ja. Het is ook zo, dat de minister en ik elkaar soms wel eens een steek onder water moeten geven, en ik moest hem toch nog eens terugpakken. De minister is uiteindelijk iemand die nog wel openstaat voor de studenten. In tegenstelling misschien tot zijn voorganger, die over het algemeen een wat stoïcijnse houding had. Hij kan wel tegen een grapje, hij heeft zich wel geamuseerd denk ik. Ik vind Pascal Smet wel een sympathieke knul hé. Ik denk dat iedereen hier uiteindelijk wel met een goed gevoel is weggegaan.

VVS - Vlaamse Vereniging van Studenten, Zavelput 20, 1000 Brussel
(m) vvs@vvs.ac | (t) +32 2 502 01 22 |
(f) +32 2 511 78 06.

VVS aan de VUB

Een interview met Kasper Ossenblok

DOOR NATHANIËL BOVIN

DM: Allereerst, zou ik je willen vragen hoe je de vernieuwing van VVS hebt ervaren, met de herintegratie van de Leuvense associatie binnen VVS en de vernieuwing van de interne structuur. Verandert dit de manier waarop je als VUB-afgevaardigde binnen VVS functioneert?

Kasper: Eerst en vooral wil ik opmerken dat ik de vernieuwing van de VVS structuur en de heropname van Leuven positief vind. Het eerste jaar dat ik bij VVS zat, was het moment dat LOKO zich had afgescheiden van VVS. Toen merkte ik dat LOKO eerder dan VVS het aanspreekpunt werd. Als de Kamercommissie vragen had over hoger onderwijs, stapten ze naar LOKO in plaats van VVS. Dat was problematisch. In dat opzicht is het zeker beter dat we nu met één stem kunnen spreken. Qua gewicht hebben ze natuurlijk wel een belangrijke impact. Toen Leuven er in het tweede semester van vorig jaar weer bij kwam, werd er direct iemand uit LOKO aangesteld als nieuwe voorzitter van VVS. Er waren ook vier bestuursleden waarvan er ook twee uit LOKO kwamen. Ze hebben ook 6 stemmen binnen de AV, vergeleken met 5 stemmen voor Gent of bijvoorbeeld 2 stemmen voor de VUB. Ze wensen wel wat vorig jaar gebeurd is te vergeten, maar tegelijkertijd zijn ze zich bewust van het feit dat ze de mogelijkheid hebben om de zaken naar hun hand te zetten. Er zal zich nog een nieuw evenwicht moeten vormen binnen de

vernieuwing die nu wordt doorgevoerd, niet zozeer binnen de structuur maar binnen de manier waarop er met elkaar wordt omgegaan op de vergadering.

DM: Voel je zelf dat je kan wegen op de beleidsvorming van VVS, als afgevaardigde van een kleinere universiteit? Of voel je je eerder een schakel tussen Leuven en Gent?

Kasper: Als ik zou willen, kan ik wegen. Het wegen op de standpuntvorming van VVS, de zaken die besproken worden op de AV, hangt eerder af van persoon tot persoon en niet zozeer van het stemmengewicht. Het is belangrijk dat je zeer duidelijk voor je standpunt kan uitkomen en deze ook kan verdedigen. Er zitten in de AV ook velen die zonder een uitgesproken standpunt er naartoe komen en die op dat moment een standpunt trachten te vormen. Op die manier kan men natuurlijk wegen op de vergadering als individu. De VUB heeft misschien maar twee stemmen, maar het hangt natuurlijk af van de manier waarop we participeren in de discussie zelf.

DM: Ervaar je eigenlijk dat je gesteund wordt vanuit de VUB, vanuit de SR?

Kasper: Totaal niet. Het is eigenlijk onmogelijk om te spreken van bijvoorbeeld een 'VUB-standpunt' omdat dit onbestaand is. Als ik op VVS participeer in discussies, vertolk ik het standpunt van Kasper Ossenblok. Wat ik op dat moment over de zaken denk. Ik probeer wel rekening te houden met wie we zijn, waar we liggen, de kenmerken van de VUB. Het blijft echter mijn persoonlijke interpretatie. Een gezamenlijk standpunt wordt spijtig genoeg totaal niet besproken binnen de VUB of binnen de SR.

DM: Er zijn dus substantiële problemen in de manier waarop wij aan de VUB tegenover VVS staan, en de manier waarop wij afvaardigen naar VVS?

Kasper: Ik sprak er onlangs over met Thomas Donnez (Voorzitter SR VUB nvdr.). Als de SR er iets rond wil doen,

lijkt het mij interessant om hiervoor binnen de SR een vice-voorzitter aanstellen. Op deze manier, als het dan niet op de plenaire wordt voorgelegd, kan er tenminste binnen het kernbestuur gesproken worden op een gestructureerde manier. Zodat niet één persoon daarmee bezig is, en dat er ook een bredere standpuntbepaling op de VUB zou bestaan. VVS is immers een zeer veeleisende organisatie, en voor één of twee personen is het zeer moeilijk om dit consequent te blijven doen. Als de SR zich er niet mee wilt bezighouden, is het voor mij als afgevaardigde ook moeilijk om gemotiveerd te blijven deelnemen aan VVS.

DM: Zie je een manier waarop bijvoorbeeld studenten die zich willen engageren, maar dit daarom niet direct vanuit de SR wilt doen, om aan VVS te participeren.

Kasper: Die manier is er zeker, de externe mandaten van VVS staan voor ieder student open, net als de AV. Wat ik wel denk, is dat studenten die zich willen engageren, in contact zouden moeten staan met de SR. Op zijn minst op een informele manier. Zodat er toch vanuit de VUB enige coördinatie uit kan gaan. Het lijkt mij niet zo realistisch dat iemand geëngageerd zou kunnen zijn voor VVS zonder toch tenminste een interesse voor onze SR te vertonen. Het lijkt me ook geen slecht idee dat de SR hiervoor een platform zou bieden.

DM: Zie je de toekomst van VVS nu met de hervorming rooskleurig in?

Kasper: Van VVS wel, de samenwerking met de VUB daarentegen veel minder. Hier moet echt dringend iets veranderen, anders kunnen we er beter mee stoppen. Als je mee wilt debatteren, moet je met kennis van zaken komen en om je daar alleen voor te engageren is moeilijk. Wanneer je dit met twee of met drie doet, valt het al beter mee. Als we willen wegen zullen we voldoende dossierkennis moeten opbouwen en voldoende coördineren binnen onze eigen universiteit.

Slow sex in tijden van fast food

DOOR STÉPHANIE ROMANS

Vrouwen zijn tegenwoordig geëmancipeerd. We zijn niet langer afhankelijk van de man en vrij in ons doen en laten. Ook op seksueel gebied is de vrouw geëvolueerd, mede dankzij de seksuele revolutie in de jaren '60. Maar hoe vrijgevochten zijn we nu werkelijk? Want om eerlijk te zijn, ben ik alleen maar verward.

Vanuit de maatschappij worden vrouwen van allerlei kanten beïnvloed. Iedereen bemoeit zich met en heeft een visie over seksualiteit die blijkbaar kenbaar moet zijn. Ook al was de seksuele revolutie 50

zich, en is ook onder vrouwen erg populair. En misschien is dat niet eens zo gek. Want, hoewel deze beweging zich volledig baseert op traditionele genderrollen, biedt ze wel duidelijke regels waaraan je als vrouw moet voldoen en dat kan geruststellend werken, aangezien je dan niet meer jezelf hoeft te definiëren.

De maatschappij meet de vrouw met twee maten. Aan de ene kant mogen we niet vrijpostig zijn en al helemaal niet te seksueel actief worden maar we moeten er wel zo seksueel aantrekkelijk mogelijk uitzien.

Overall om ons heen dringen beelden van

Het klinkt misschien nogal tegenstrijdig om aan de ene kant de beelden die de media verspreiden te veroordelen omdat ze de vrouw objectiveren, en aan de andere kant een verbod op zo'n afbeelding (de vrouw met de gouden bikini) af te doen als conservatief en overdreven. En dat is precies waar het mij om gaat. Het feit dat ik mezelf tegen lijkt te spreken, is een gevolg van de beperkte beeldvorming rondom seksualiteit. We zijn beperkt tot een tweetal keuzes, of we zijn een sekssymbool, of de kuisheid zelve.

Als we aan geen van beide beelden willen voldoen, dan biedt de maatschappij ons geen alternatief. Juist daarom moeten we met z'n allen op zoek gaan naar een alternatief.

Dit is het moment voor alternatieve beeldvorming. Laten we afstappen van conservatieve, beperkende gedachten over seks en seksualiteit, zonder daarmee meteen een pleidooi te houden voor complete losbandigheid. Immers, tussen zwart en wit liggen zoveel grijstinten, en mijn grijs hoeft jouw grijs niet te zijn. Er ligt een hele wereld van mogelijkheden tussen die van 'slot' en 'slet'.

Dit is het moment voor bewustwording. Instanties zoals kerken, scholen en het gezin zouden, in plaats van beperkende gedachten over seksualiteit te verspreiden, juist op een open, niet-normatieve manier over dit onderwerp moeten spreken. Want door eerlijke gesprekken over seksualiteit kan men het beste een eigen, weloverwogen mening vormen.

Dit is het moment voor een nieuwe seksuele revolutie. Een revolutie die ervoor zorgt dat de vrouw zichzelf als een autonoom wezen beschouwt, en zo ook beschouwd wordt. Vrouwen moeten de kans krijgen om een zelfbeeld te vormen los van de gefotoshopte beelden die de media over ons uitspugen. De onzekerheid die deze beelden bij zoveel vrouwen creëert maakt het voor deze vrouwen onmogelijk om onvoorwaardelijk trots te zijn op zichzelf en hun eigen lichaam.

Laten we, in het tijdperk van iPhones, iTunes, iPods en iMacs, in een tijd waarin alles 'gecustomized' en 'gepimpt' wordt, onze visie over seksualiteit ook eens customizen. Kies voor een bewuste, trotse en open houding tegenover seksualiteit. En dan noemen we het iSex.

jaar geleden nog zo extreem – werkelijk alles mocht, en niets was meer een taboe – ze is nooit voltooid. Het zijn namelijk juist alle buitensporigheden die deel uitmaakten van die revolutie (denk aan polygamie, partnerruil enz.) die conservatieve denkbeelden weer draagvlak hebben gegeven. Zo is er in Amerika een beweging in opkomst die de naam Chastity Chic draagt. Het doel van deze beweging is om kuisheid weer 'hip' te maken en het huwelijk, op zijn zachtst gezegd, sterk aan te moedigen. Seks voor het huwelijk is dan ook absoluut uitgesloten, net als de bikini.

Niet alleen in Amerika, maar ook hier in Europa zijn we aan het 'verpreutsen'. Denk maar eens terug aan een aantal jaar geleden in Nederland. De ChristenUnie (tot voor kort een van de regeringspartijen) was toen zo verontwaardigd over een reclameposter waarop een vrouw prijkte in een gouden bikini, dat de partij de afbeelding wilde verbieden.

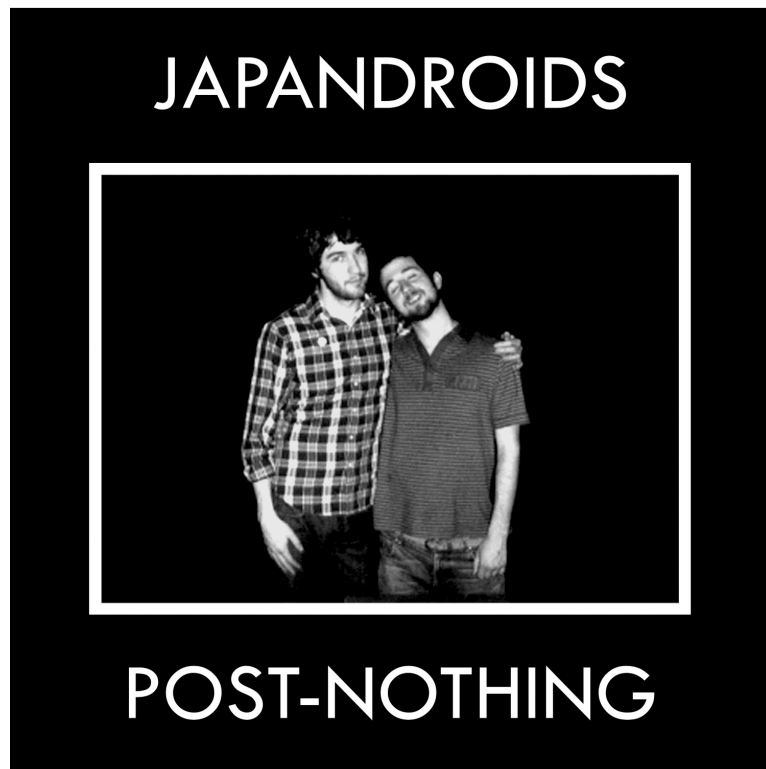
Het conservatieve gedachtegoed verspreidt

mooie vrouwen zich aan ons op, de boodschap verkondigend dat wij er net als zij uit moeten zien om gelukkige mensen te zijn. Er worden ons door de cosmetica-industrie onzekerheden aangepreut, zodat dezelfde industrie er vervolgens geld aan kan verdienen. Bovendien beelden de media de vrouw af als begerenswaardige objecten en aan dat beeld moeten wij blijkbaar met zijn allen zoveel mogelijk voldoen. (Een interessante documentaire die zich bezighoudt met dit onderwerp is 'Beperkt Houdbaar'.)

Niet alleen de media maar ook de porno-industrie maakt zich schuldig aan de objectivering van vrouwen. Wat hedendaagse porno namelijk doet is de seksualiteit exploiteren. Bovendien zijn vrouwen in de meeste pornofilms overgeleverd aan de man en slechts weinig autonoom. In dit opzicht verschilt porno niet veel van conservatisme. Vrouwen zijn namelijk per definitie een object. Bij de Chastity Chic-beweging zijn ze het bezit van de man, en in de huidige media en porno zijn vrouwen seksobjecten.

JPNDRDS: PST NTHNG: FCK VWLS

Muziek

DOOR PIET VAN DE VELDE

Een band die het vorig jaar goed deed in ons eindejaarslijstje en op nummer negen belandde met hun debuut LP Post-Nothing. We kregen gelijk toen we ze dan eindelijk live aan bezig zagen. Na de eerste song merkte zanger Brian King op dat het nog een pak luider kon dus vroeg hij maar: "Everything! Fucking! Louder!". Een wijze beslissing want Japandroids, soms ook gewoon klinkerloos JPNDRDS geschreven, klinkt het best als ze zeer luid staan. De rest van de set staat sinds toen genoteerd als "legendarisch" tot "subliem". De Moeial pakte zijn beste 'maple syrup' mee en sprak met de mannen voor hun optreden.

De Moeial: De Post-Nothing tour zal zo'n 250 optredens tellen wanneer die gedaan is. Een vorm van gecoördineerde zelfmoord?

Brian King (zanger/gitarist): Het is een zeer moeilijk evenwicht dat je moet vinden "on the road". Zeker als je met elkaar opgezadeld bent voor zo'n lange tijd in nog niet de meest luxueuze tourbus. Maar het ergste is het eeuwig wachten. Op weg naar een show, van een show. Vandaag viel nog goed mee, we komen net van Nijmegen dus was het maar een korte rit tot België.

David Prowse (drums): Hier in Europa valt het goed mee. Overall waar we spelen is toch redelijk wat volk, meestal zelfs uitverkochte zalen. Nu bij onze eerste Amerikaanse tournee hebben we soms voor half lege zalen gespeeld. Maar bij de vorige passage door de States was er al wat meer volk.

DM: Dus nog geen moordpogingen?

King: Kijk, het moeilijkste is na een slecht optreden je batterijen weer opladen voor een volgend, maar het went wel. Gisteren in Nederland was het veruit het slechtste optreden van dit deel van de tour. Alles wat mis kon gaan (dramatische pauze) is ook gebeurd! Het geluid zat zo verschrikkelijk slecht dat je zelf tijdens de set jezelf moest blijven motiveren om verder te gaan. We hebben nu eenmaal de kans te doen wat we graag doen en dat is muziek spelen. Het zou erg zijn moesten we met de minste tegenslag een volledige meltdown hebben.

"Everything! Fucking! Louder!"

DM: Is het dan net niet ontzettend frustrerend om na een slechte show enthousiaste fans te ontmoeten die het wel geweldig vonden?

Prowse: Ik vind dat zo'n eigenaardig gevoel. Aan de ene kant weet je van jezelf dat het niet honderd procent was, want je hebt je songs nu ondertussen al duizend keer live gespeeld zodat je weet hoe ze moeten klinken, maar aan de andere kant moet je beseffen dat deze mensen tijd hebben genomen uit hun agenda en geld uit hun portefeuille om ons te kunnen zien spelen. Het zou erg zijn moesten we dan zeggen "Oh fuck no, you're wrong. This gig was crap.". Ik denk ook niet dat mensen het tegen jou gaan zeggen als ze het slecht vinden. Of toch niet hier in Europa. Het gaat er hier zeer beleefd aan toe.

DM: Is het daarom ook dat jullie aan een singles collection zijn begonnen?

King: Ja, het is omdat je op tour moeilijk een plaat kunt opnemen maar zo kan je ondertussen toch nog wat nieuw materiaal de wereld insturen. Het is omdat je voor een plaat tijd moet kunnen uitrekken, alsook even weer een overzicht te krijgen waar je mee bezig bent. Misschien verzamelen we ze allemaal wel later op een EP.

DM: Vooral de B-kant van Art Czars (de eerste en nu nog enige single) is wel best geniaal om even wat te slijmen. Vanwaar kwam het idee om Big Black (nog genialere groep rond Steve Albini u weet wel Nirvana, Shellac, nvdr) Racer X te coveren?

King: Omdat het een goeie plaat is ten eerste! Ten tweede, omdat ik zelf veel muziek heb leren kennen dankzij andere groepen die covers deden. De B-kant is nu niet per definitie altijd voor een cover weggelegd, maar deze twee songs passen gewoon goed bij elkaar. Dat is het voornaamste. Misschien komt er op een volgende een song die Post Nothing niet heeft gehaald, maar in een nieuwe versie wel past op zo'n singel.

Prowse: Als je een cover kiest is het ook niet zo eenvoudig om zomaar een leuk nummer te kiezen. Ook langs de praktische kant zijn er een aantal bezwaren. De bezetting drum, gitaar en stem maakt het soms niet mogelijk om elke song even vol te laten klinken.

Vampire Weekend: "Nog steeds opperhoofdloos!"

Muziek

DOOR PIET VAN DE VELDE

Normaal gezien moet er een alarm loeien bij elke muziekjournalist als het woordje "wereldmuziek" gebruikt wordt in de combinatie met indie pop. Maar New Yorks finests, Vampire Weekend, is er dan weer om het tegendeel te bewijzen. Hun laatste album, *Contra*, veroverde vanuit het niets de eerste plek in de Amerikaanse en Britse hitlijsten en oogstte oneindig veel lof van ongeveer elke muziekcriticus. Tijd dus voor een interview in Brussels finest studentbookske.

kan niet iedereen even veel inspraak hebben in het creatief proces, maar dat wil niet zeggen dat we niet alle perspectieven proberen te bekijken. Ezra (Koning, zanger, nvdr) en Rostam (Batmanglij, keyboards, nvdr) komen meestal met wat aanzetten en dan beginnen we daar wat rond te werken.

Groepsdynamiek is een zeer verwarrend gegeven. Vooral bij het schrijven van een tweede plaat want ja, het is je debuut niet. Ik bedoel, toen kon je meer in de schaduw rustig werken aan je nummers. Californië was dan ook goed omdat we zo conceptueel deze plaat konden uitwerken zonder te veel pottenkijkers.

De Moeial: (ironisch) Eindelijk het politiek geïnspireerde album over de strijd van Sandinisten in de jaren '80 tegen de Contra's?

Baio: (heel moeizame glimlach) Nee, nee. *Contra* gaat voor mij persoonlijk eerder over de houding die mensen kunnen aannemen. Omdat alles zo rond imago draait en omdat je iets snel te kunt veroordelen voor je het zelf nog maar kent. Maar even goed kan het staan voor de tegendraadse attitude van Vampire Weekend zelf.

DM: Dit album wordt vaak omschreven als het Californië-album. Een poging om New York met de Beach Boys te verzoenen?

Baio: De arrangementen van de Beach Boys zijn wonderbaarlijk mooi, maar we hadden ook nood om eens weg te zijn uit New York. Misschien kwam het omdat we niet weer dezelfde plaat wilden maken, maar ook voor wat afwisseling in het dagelijks leven. Zo is het ook dat deze plaat niet enkel wat meer in de sfeer van de Beach Boys is, maar ook andere invloeden heeft, zelfs Mexicaanse. Het geheel heeft een fijn melancholisch optimisme.

DM: En hoe verliep het schrijfproces? Had Morrissey gelijk "every good band needs it's own dictator"?

Baio: Nu ik weet niet of dat opgaat voor elke band, maar als het destijds voor The Smiths zo werkte dan is dat goed voor hen. Nu, ik denk dat het bij ons op een andere manier gebeurt. Natuurlijk

DM: Bedoel je ook het leren omgaan met de aandacht van de gossip-media/blogwereld voor Vampire Weekend? Bijvoorbeeld omdat Rostam uit de kast is gekomen?

Baio: Dat is inderdaad iets bizars. Vooral omdat dan ineens ook zo Rolling Stone en andere bladen, die toch bij mijn weten geen tabloids zijn, ook meedoen aan die media-frenzy. Nu ja, ik denk ook dat dit nu ontgensprekelijk deel uitmaakt van het "bekend" zijn. Maar we hebben het zelf gezocht. ... We moesten maar niet zo'n goeie nummers maken. Dan is het logisch dat iedereen geïnteresseerd in wat we doen (lacht).

DM: Als we het dan toch over varia gaan hebben. Zijn de 'students loans' afbetaald voor jullie academische carrière aan Columbia University?

Baio: Ach die 'students loans' zijn een monster. Maar van de andere kant, op Columbia hebben we elkaar ook leren kennen en daar is het idee van Vampire Weekend zowat geboren. Dus het is een kwestie van geven en nemen. Zoals bij zo veel in het leven.

DM: Dan nog een laatste vraag, hebben jullie nog contact met de New Yorkse scene?

Baio: Met al dit touren is er weinig tijd om zelf nog actief te zijn binnen een scene. Wat ik ook gemerkt heb, is dat er overal wel interessante dingen gebeuren en dat het echt nodig is om zoveel mogelijk te absorberen van dat alles.

Veilig experimenteren met drugs, deel I

Hobby

DOOR OLIVIER DIELEMAN

Waarom dit artikel? Bij het laten vallen van het woord drugs krijgen mensen al schrik. “Drugs zijn slecht voor je!”, “Drugs zijn verslavend, schadelijk tot zelfs dodelijk en daarenboven geef je er al je geld aan uit!”, Het zal wellicht niet de eerste keer zijn dat je dit naar je oren geslingerd krijgt. Het bizarre hiervan is dat de mensen die je voor dit grote gevaar waarschuwen, meestal zelf aan de drugs zitten. Alcohol weet zich op een of andere sluwe manier te ontdoen van het label ‘drugs’. Nochtans valt alles wat een lichamelijke en/of geestelijke verandering teweeg brengt te omschrijven als drugs, en n voor zover ik weet brengt alcohol wel degelijk veranderingen teweeg, en niet eens al te subtiele. Waarom zouden we dan zo hypocriet zijn om dit niet tot drugs te rekenen? Om nog maar te zwijgen van de risicoratio in vergelijking met andere niet-geaccepteerde drugs, zoals bijvoorbeeld cannabis. Het is echter niet mijn bedoeling om hier een pleidooi te houden voor de rationalisering van alle psychoactieve middelen, maar eerder om een soort minigids te brengen voor de nieuwsgierige studenten onder ons die hun gezondheid belangrijk achten en geen zin hebben in een vervelende verslaving of andere bijwerkingen, maar wel benieuwd zijn naar wat voor soorten extases men kan beleven. Dit artikel dient dan ook als voorlichting, om ongevallen te voorkomen, want iedereen komt op een gegeven moment wel in aanraking met drugs. Het is dan beter om te weten waar je mee bezig bent in plaats van een ‘we zien wel’-attitude hoog te houden. De gouden regel die men altijd in acht moet nemen, wordt perfect samengevat in het volgende citaat:

“Know your Body – Know your Mind – Know your Substance – Know your Source” Erowid.org

Zonder verdere uitwijding, volgen hier de verschillende middelen en hoe ze gebruikt kunnen worden op een verantwoorde manier zonder vervelende neveneffecten. Bij de meesten is zelfs niet eens sprake van een kater. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat er geen waarschuwingen aan vast moet zitten. Nogmaals: Het is niet mijn bedoeling aan te zetten tot gebruik,

maar aanzetten tot verstandig en autonoom denken over het desbetreffende onderwerp.

Hasj en Marihuana

Welgekend bij de meeste mensen en zeker niet zo verslavend als nu wordt gevreesd. Het effect zou je kunnen omschrijven als rustgevend, ondanks dat je hart er iets sneller van gaat kloppen. Je wordt euforisch, positief ingesteld en het stimuleert het gedachteleven. Je kan zin krijgen om te gaan praten met mensen of gewoon lekker weg te dromen. De verslaving wordt in de hand gewerkt door de wiet te mengen met tabak, waarna je eerder verslaafd bent aan de tabak dan aan de wiet. Ik raad dan ook iedereen aan om je wiet te verdampen. Het effect is zuiverder, je wordt eerder high dan stoned, maakt kennis met de zuivere (lekkere!) smaak van wiet en bovendien krijg je geen teer of andere troep binnen omdat je de wiet niet verbrandt, wat het aanzienlijk gezonder maakt. Ook is het goedkoper, want je hebt minder nodig. Je kan zelf je eigen vaporizer maken door een oude gloeilamp leeg te halen, er je wiet in te doen, een flessendop te nemen, er twee gaatjes in te doen en in één ervan een penbuisje te steken. (Zie Moeial, April 2007-2008) Vervolgens verhit je de wiet met het blauwe gedeelte van de vlam en zuigen maar! Aanrader voor mensen die niet roken maar wel eens willen experimenteren. Je kan het natuurlijk ook in eten verwerken, maar daarin moet je voorzichtig zijn met de dosis, aangezien deze manier harder inslaat dan je zou verwachten. THC (het actieve bestandsdeel van wiet) is een lipofiel, wat wil zeggen dat het goed oplost in vet, dus boter gebruiken is de boodschap! Voor informatie over wetenschappelijk onderzoek en medische kwaliteiten, ga naar www.maps.org/mmj.

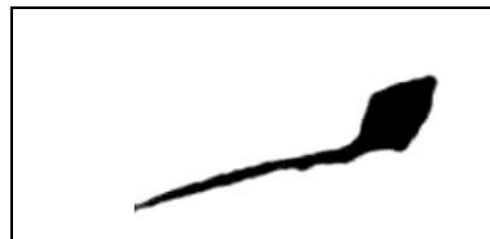
Kanna (Sceletium Tortuosum)

Kanna, ook wel ‘kaugod’ genoemd, werd vroeger door de Hottentotten en de Bosjesmannen gebruikt als magische plant. Om het gewenste effect te bereiken, kauwden ze op de bladeren en wortel van de plant. Het effect kan omschreven worden als stimulerend (je wordt actiever), stemmingsverbeteraar en je

angsten worden verlicht. Je voelt een verbondenheid met je omgeving en in hoge doses werkt het euforisch. Het is perfect te combineren met wiet en alcohol, die de effecten aanzienlijk in de hand werken. Het is volledig legaal en je kan het zo van het internet kopen, bv Azarius.nl, waar je nog andere interessante kruiden kunt kopen. Duur is het niet: voor één gram betaal je zondrie euro. Naast het kauwen van het kruid, kan je het ook snuiven. Zo’n 20 tot 30 mg zou hiervoor moeten volstaan. Als je het wilt kauwen, heb je 50 tot 150 mg nodig. Op deze manier kan je het best samen nemen met een stuk kauwgom. Roken is ook een optie, maar aangezien de kanna gemalen geleverd wordt, krijg je soms kleine hoeveelheden in je mond, wat niet zo aangenaam is. Nog een andere mogelijkheid is om het te mengen in een warme drank. In dit geval heb je zo’n 200 mg nodig. Besluitend: een goede kandidaat voor een avondje feesten!

Blauwe Lotus

Jaja, die mooie bloem daar op het water... drugs. Het gebruik van de blauwe lotus gaat terug tot in het oude Egypte. Daar werd ze als symbool gebruikt voor het ontwaken van het hogere bewustzijn bij overledenen. Ook Egyptische priesters gebruikten ze om een helderziende trance op te wekken. In het Hindoeïsme symboliseert ze dan weer puurheid en zuiverheid. De psychoactieve stof van de blauwe lotus is apomorfine, een niet verslavend opiaat waarvan het effect als licht verdovend en euforisch omschreven kan worden. Je zou het ook kunnen omschrijven als een dromerige meditatieve staat. Het effect duurt hooguit zo’n 2 uur. Je kunt de bladeren van de bloem roken of je kan er ook gewoon thee van zetten. Hiervoor heb je ongeveer een gram nodig. Bij hogere doses kunnen spierspasmen en misselijkheid optreden, dus begin laag. (... einde, deel I)

Colofon

Maandelijks studenttijdschrift van de
Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: facebook, scribd.com

Hoofdredacteur: Piet Van de Velde

Adjunct-redacteur: Nathaniël Bovin

Secretaris: Kenneth Pontzele

Redactieleden: Jeroen Derkinderen, Silke De Nies, Annelien Rijmen, Pieter Boeykens, Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Stéphanie Romans

Redactiemedewerkers: Flor Van der Eyken, Joachim Bovin, Elke Willems, Jan Van Dyck, Irasema Villarreal, Erwin Lopez & U

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput, Laurent R.

Eindredactie: Piet Van de Velde, Nathaniël Bovin, David Knapen, Stéphanie Romans, Annelien Rijmen, Jeroen Derkinderen

- **Jaarabonnement:** 30 euro

- **Rekening:** 001-3413182-22

- **Vermelding:** "DE MOEIAL"

- **Stuur uw adresgegevens naar:**
moeial@vub.ac.be

Oplage: 1.200 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

Chad Ernhofson, US
South Bend, Indiana

HE NEEDED SOMETHING DIFFERENT.
HE CHOSE THE UNIVERSITY OF STANFORD.

Concerned about Lisbon, Darfur and Belarus?
Neither are we. Big buzzkills. Can't live like that.
Not everyone can be a curious expert, and that's
where we come in.

Here at the University of Stanford, the most we'll
ever do is acknowledge that some important things
are happening. Let the big shots knock each other
out with ideas. We'll give you a place to crash.

You don't want to crash? No biggie. Just want to
be alone? That's cool.

Graduation is offered on the first and fifteenth of
every month, but whatever.

We'll be in the den.

NO REGISTRATION, JUST DROP BY

Japandroids – Art Czars
Two Door Cinema Club – Something Good
Can Work
The Sonics - Have Love Will Travel
Jeffrey Lewis – Roll Bus Roll
Big Black – Racer X
Wavves – Mickey Mouse
Kraftwerk – The Model
Gorillaz ft Snoop Dogg – Plastic Beach
Matt & Kim – Silver Tiles
Ping Pong Tactics – Lembeke
The Kinks – Victoria
Pantha du Prince – Moonstruck
Jean Ferrat – Nuit en Brouillard
Angelo Branduardi - Alla Fiera dell'Est
Jay Reatard – It Ain't Gonna Save Me

Black Lips – I'll Be With You
The Revels – Comanche
Dan Deacon – Woof Woof
Immortal Technique – Third World
El Rookie – Barrio de Chacales
Noveller – Wookie Wookie
St Vincent - Marrow

De Moeial zoekt schrijvers, fotografen & redactiemedewerkers.

Iets voor jou?

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

De redactie is niet verantwoordelijk voor persoonlijke meningen & fouten tegen de Nederlandsche taal.

Tot de volgende keer maar weer!

